

אחרי מות, קדושים אמור...

ויהי אחרי מות שני בני אהרון,
בקרבתם לפני ה' – רק לאל פתרון.
דבר אל אהרון ואל יבוא אל הקודש,
רק בחודש השביעי, בעשור לחודש.

וסמך את ידיו על השעיר החי,
והתוודה עליו למען אחי.
את פשעי העם על ראש השעיר
(נמצא השי"ן גימ"ל שאחראי על העיר).

(שלוש פרשות צמודות, לאמור:
אחרי מות, קדושים אמור.
גם אם מישהו לא היה שפיץ,
אחרי מותו אותו לא נשמיץ).

ושילח את השעיר עם העוונות למדבר,
להר עז וקשה עם שיפוע מוגבר.
מראש ההר דורדר השעיר,
כך מצא את מותו באופן מהיר.

לכל אלו ששקועים בהרהורים,
אגלה שמדובר ביום הכיפורים.
פעם בשנה הכוהן הגדול (מכולם),
לקודש הקודשים נכנס, לאולם.

מה נהדר היה מראה כוהן,
בצאתו מן הקודש כשהוא מהנהן.
השעיר לקח את כל היסורים,
ולעם ישראל זהו יום כיפורים.

לפני הכניסה הוא יחשוב פעמיים.
ורחץ הכוהן את בשרו במים,
כתונת בד ילבש ומכנסיים מבד,
ואבנט ומצנפת של קודש בלבד.

שבת שבתון יהיה הוא לכם,
ועיניכם נפשותיכם, ברעב תילחם.
חוקת עולם תהיה היא לכם,
האזרח והגר הגר בתוכם.

ובמקום את תפילת "הנני העני"
פר לחטאת הוא יביא, יעני.
וכיפר בעדו ובעד ביתו,
על המזבח יקריבו אותו.

וכל מלאכה לא תעשו
(וגם באופניים, בבקשה, אל תיסעו).
על מצוות רבות נשמע חידושים,
בפרשה הצמודה, פרשת קדושים...

אייל לר

ואם תחפשו שעיר לעזאזל,
כאן מקור הביטוי, נכס צאן ברזל:
שני שעירים לקח הכוהן,
גורלות עליהם היה הוא נותן.

על פתק אחד כתבו: "לשם",
שעיר אחד יהיה לה!
ובפתק השני כתבו "לעזאזל",
(נשמע כמו קללה, אך גורלו התמזל...)

השעיר לה' לחטאת נשחט,
על עם ישראל לכפר באחת.
וכיפר בעד כל קהל ישראל,
הכוהן על העם היה מתפלל.

